

peale meile veel selle ilmaaegse sõja selle musta-
räästa, maeasje tood, kes meile kui ta terweks saab,
halpo sõnno hüab, on hopis minno wasto meelt.“

„Wannaeit,“ ütles Jürri tõsiselt, „se walli
sanna on õigel aéal minno filmad lahti teinud
ja se olli tänno wäärt. Räästas lebbiseb kül
mis kurjad inimoesjed tedda õppetand, agga olle
rahhul, minna õppetau temmale nüüd illufamaid
sanno: „Loda Jummalala peale!“ minna olleu
sedda temmale tee peal jubba mittokord ette üt-
telnud. Aega möda õppib ta sedda, siis lähhäb
„pettiõkelm“ ta melest ärra.“

Ja nenda sündis ka, kui lünd terweks sai,
kulis Jürri tihti rõmoga sedda kallist sanna
temma suust: Loda Jummalala peale!

Agga Jürri rõõm ei jäänud mitte kauaks;
sannum tulli, et se pääw, mil keik nende warra,
ka nende maea riistu pididi ärramüdama, liigi
olli. Wanaeide wodi agga pididi temmale jae-
tama. Ta isje allandas ennast, et kül mittes,
siiski waikse melega Jõsanda kae alla. Kaks es-
simest müma päwa läksid möda ilma et üks ai-
noke ostja tulli; agga kolmandal päwal tulli ka
rikkas parwnik isje, ja ütles, kui õiget ostjat ei
olla, siis temma wõtta kohha ommale ja panna
rentnikko siöse.

Õksjoon hakkas peale — Jürri olli ahjo tabha
istunud ja piddas räästast omma wasto riudo,
ja lünd, ni kui saaks ta omma toitja häddast
arvo, ütles taõfakeste temma kõrwa siöse: „Loda
Jummalala peale!“

Kui Jürri jälle üllesje watas, jäi ta lahtise
suga sedda watama, mis ta filmade ees sündis. Üks
noor tallopoeg olli siöse astunud. Kui se toas
olli ümber waatnud, istus temma mahha parwe-
meistrega wastastikko, wõttis maast ühhe järje
üllesje, panni sedda laua peale ja ütles: „Kak-
kage nüüd õige selle tükkiga peale; ehk wahhest
weikese eest, saab nisamma paljo kui suuregi eest,
igga asji maksab ni paljo kui kegi temmast luggu
peab — minna annan 1 taalri selle järje eest.“

Keik naersid; parweperremees naeris ka ja ütles:
„Igga asji maksab ni paljo kui kegi temmast
luggu peab, — ehk ja annad ka kaks taalrit.“

„Si 6 annan,“ hüdis tallopoeg.
„Ehk ka 12!“ ütles parwnik jälle.

„Si 20!“ ütles tallopoeg.
Rahwa naer teusis ifka suuremaks; järq aeti 400
taalrit kalliks. Siis ütles tallopoeg: Nüüd on kül
selle ühhe tükki eest; kül maeas on veel muud asjo.

„Miks mitte ütles parwnik.“ „Sinna woid
selle hango eest kohhe 500 taalrit anda, ehk selle